

Hovatovább már az alkony alatt vörös szavak;
madarak csörömpölnek a szívem alatt
és lepörögnek az öröknek
ahol az Isten ül egy halom kincsen
csak bennem nincsen már öröm
hiába töröm magamat az ég alatt
egy pillanat és vége

Hovatovább már az éjszaka fölakassza magát az égre
és végre csillagos szívem hullócsillagként esik kötényedbe
mondom: szeress bele az éjszakába mint a kába
aki elesik mert a lába inogva jár
pedig elröppenne innen egyszer mint a madár

Hovatovább már nagy kár az élet
ez az ítélet ha lejár a csönd foglya leszel
valahol a semmi határán túl minden kifakul
a ragyogástól és a szemed-eszed meg
hogy a gyomrodból kiláss
mert minden üreg teletömi magát
mint az ég a kék hasát

Hovatovább groteksz lesz minden:
a festményekből kicsöpög a kép
és a költő dadog mert divat az új beszéd
pedig a szád telerakta anyád szép magyar szavakkal
de most a pénzeszű ember nyargal
és bunkó az aszfalton is terem

Hovatovább értelmetlen lesz az értelem;
a ház melyben emberek laknak nem lesz emberi
pedig ablakból vannak szemei
homlokzata van s fent a kontya ragyog a holdra
míg lent a lábazatán áll; tehát házember a ház
ha benne lakozol mindig emberi.

Hovatovább elhiszed
hogy a pénz csinál demokráciát
de diktatúrát terem és az értelem árulja magát
ha hallod a „hazafi” szónoklatát aki mellett feszít a tőke
ne dőlj be neki: köpj a portfólióra
ketyeg a bolondóra: a profit-idő dolgozik neki